

El cotxe bomba co

"Herri Batasuna dóna la culpa de l'atemptat a la intransigència del PP, un acudit que encara farà patxoca als casinets del tot o res. De tota manera els electors d'Aznar poden constatar que potser és més necessària la serenitat que no el carisma, un difícil somriure sota un bigoti que no el gran prestigi europeu de Felipe Gonzàlez."

JOAN CELIA

L'aigua del Móstoles.

Dilluns, 17. Amb la confiança que dóna la vella amistat goso demanar a una jove vídua de fa dos anys si no ha pensat mai a tornar a casar-se. Ella ha mantingut una bellesa a prova de tragèdies i té tota la vida al davant, amb experiència, però sense compromisos. Juga amb la forquilla, es menja una múrgola vellutada i esplèndida, tasta la copa de vi i em mira fixament, d'aquella forma tan burleta i reflexiva que sovint posa les dones tant per sobre els homes. "No, crec que no, perquè tornaria a perdre el control a distància de la tele."

Dimarts, 18. El cas mallorquí dels trenta mil metres cúbics d'aigua és com un cabàs, sobretot per la centrifugació de les culpes. Pel mig hi ha navilieres, ministeris, conselleries, consorcis d'aigües, tècnics, polítics i una certa set, no associada, d'equanimitat, i també d'aigua sense dissolvents. Tothom era bo a l'hora de fotografiar-se quan el Móstoles salpava de Tarragona, sobretot el ministre Borrell, fotogènicament molt àgil baixant l'escaleta del navili. Tots volgueren sortir a la fotografia, fins i tot l'oposició, que ara exigeix dimissions com qui demana que ploqui. Tots tenien un aire alegrement intrèpid, però l'aigua, al final, no va poder servir ni per regar les palmeres del Passeig Marítim de Palma. Ara també fa falta dragar el port de Palma per poder rebre el tonatge indispensable en hores punta de consum d'aigua a l'estiu. Sense dragatge, serien imprescindibles més anades i vingudes del Móstoles. Sobre la taula queda la naturalesa metafísica del navili

EFE

L'atemptat contra José M. Aznar.

Cabo Prior, convertit en dipòsit permanent de l'aigua que arribi de Tarragona: segons la Corporació de Pràctics del port de Palma, el Cabo Prior —amarrat de forma diguem-ne perpètua— necessita una tripulació i la naviliera diu que n'hi ha prou amb un capità, perquè no té ni motor. Jo crec que la culpa de tot correspon al ministre canadenc de la pesca, el senyor Tobin, un home que té el vent a popa.

Dimecres, 19. Per un mil·límetre, per dècimes de segon i un blindatge de primera qualitat, ara José María Aznar no és un munt de carn sangonosa. Ha estat un atemptat contra el fet de l'alternança, contra cadascun dels més de vuit milions de ciutadans que varen votar per Aznar a les eleccions generals, vuit milions d'actes lliures i voluntaris —reflexius o no, amb ponderació o sense— davant milers d'urnes, un acte generalitzat de decisió que un grapat de terroristes volen contrafer i destruir. És el cotxe bomba contra la llibertat, el control remot contra la sobirania de l'individu. Això no vol dir que qui vulgui no tingui el dret d'escriure editorials mel·líflues sobre el terrorisme. Herri Batasuna dóna la culpa de l'atemptat a la intransigència del PP, un acudit que encara farà patxoca als casinets del tot o res. De tota manera els electors d'Aznar poden constatar que potser és més necessària la serenitat que no el carisma, un difícil somriure sota un bigoti que no el gran prestigi europeu de Felipe González, enfonsat en les aigües canadenques com un fus de plom. Fred, impàvid, Aznar arribarà a la Moncloa quan els electors ho decideixin, i li

ra la sobirania individual

ARXIU

Maria Aurèlia Capmany.

desitjo que, després de dinar, pugui per molts anys fumar-se els seus bons cigars havans, com fa sempre, d'amagat de les càmeres.

Dijous, 20. Dos miracles del dia de Sant Jordi: l'aparició d'una novel·la de Maria Aurèlia Capmany en una col·lecció exactament titulada "Les millors obres de la literatura catalana", i una declaració de Palau i Fabre: "Quan he estat enamorat, no he escrit res de bo". Palau i Fabre, l'etern enamorat.

Divendres, 21. Ahir al capvespre, vaig anar al *vernissage* de Sebastià Ramis a la Sala Parés, una reiniciació superior d'estils i perspectives, amb una generosa ambició d'exactitud, sobretot pletòrica d'arquitectes emergents, siguin de Montjuïc o de Venècia. Ja són anys de rigorosa independència de criteri, per contrast amb un món de pintors que sobreviuen a cops de corneta. "*Labor omnia vincit*" és un dels lemes vitals de Sebastià Ramis, nedant contra corrent, capaç d'aquella absència feliç que només és possible amb el domini intel·ligent d'un ofici. Les copes de cava van i vénen per la sala Parés, amb tota l'hospitalitat delicada de Marta Maragall. Arran del carrer Petritxol, Ramis ha trobat una *maniera* de reveure la Boqueria o l'església del Pi. Camí del Cercle del Liceu, hi passem, enmig d'un estrèpid gairebé bàrbar. Creuem la Rambla, pugem al domini patrici, sopem de gust, sense que ni per un instant minvi la dialèctica entre Joan Gaspar i Ernest Lluch, mentre Sebastià Ramis i un servidor ens dediquem al menú, escoltant glorioses

ARXIU

La pintura de Sebastià Ramis.

generalitzacions i sensacionals particularitats. El sopar s'acaba bé, amb discursos sobre les vertaderes virtuts pictòriques de Sebastià Ramis i la urgència de tornar a sopar de seguida que sigui possible, amb el permís de l'autoritat competent.

Valentí Puig